

Sygn. akt VI Ka 573/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Edyta Gajgał

SO Waldemar Masłowski

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Macieja Prabuckiego

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015r.

sprawy **B. N. (1)**

oskarżonego z art. 157 § 1 kk i art. 288 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 3 września 2014 r. sygn. akt II K 122/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego B. N. (1) w ten sposób, że:

1. w miejsce czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 20 października 2013r. w (...) woj. (...) w trakcie imprezy z okazji święta leśników i jeźdźców, bez powodu uderzył pięścią w twarz K. J., czym spowodował u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała w postaci urazu tępego oka prawego, wstrząśnięcia siatkówki, obrzęku w płamce żółtej oka prawego oraz ranę tłuczoną powieki oka prawego, tj. obrażenia skutkujące rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni oraz dokonał zniszczenia okularów noszonych przez pokrzywdzonego o wartości 1384 złotych działając na szkodę pokrzywdzonego tj. czynu z art. 157 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. obniża zasądzoną w pkt VI części dyspozytywnej od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. J. nawiązkę do kwoty 6 000 zł (sześciu tysięcy złotych),

3. jako podstawę prawną rozstrzygnięcia z pkt VII części dyspozytywnej przyjmuje art. 627 kpk i obniża zasądzoną kwotę tytułem zwrotu poniesionych przez pokrzywdzonego kosztów ustanowienia pełnomocnika do kwoty 1000 zł (tysiąca złotych),

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonego B. N. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. J. kwotę 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 złotych.

Sygn. akt VI Ka 573/14

UZASADNIENIE

B. N. (1) został oskarżony o to, że :

I. w dniu 20 października 2013r. w (...) woj. (...) w trakcie imprezy z okazji święta leśników i jeźdźców, bez powodu uderzył pięścią w twarz K. J., czym spowodował u pokrzywdzonego naruszenie czynności narządu ciała w postaci urazu tępego oka prawego, wstrząśnięcia siatkówki, obrzęku w plamce żółtej oka prawego oraz ranę tłuczoną powieki oka prawego, tj. obrażenia skutkujące rozstrojem zdrowia na okres powyżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 §1kk

II. w tym samym miejscu i czasie uderzając K. J. pięścią w twarz dokonał zniszczenia okularów noszonych przez pokrzywdzonego o wartości 1384 złotych działając na szkodę pokrzywdzonego,

tj. o czyn z 288 § 1kk

I. uznał oskarżonego B. N. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 157 § 1kk i za to na podstawie art. 157 § 1kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego B. N. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 288 § 1kk i za to na podstawie art. 288 § 1kk wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85kk i art. 86 § 1kk połączył orzeczone kary wobec oskarżonego B. N. (1) i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2kk i art. 70 § 1pkt. 1kk zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego B. N. (1) na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata,

V. na podstawie art. 46 § 1kk zasądził od oskarżonego B. N. (1) na rzecz pokrzywdzonego K. J. kwotę (...) (jednego tysiąca trzysta osiemdziesiąt cztery) złotych tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody,

VI. na podstawie art. 46 § 2kk zasądził od oskarżonego B. N. (1) na rzecz pokrzywdzonego K. J. kwotę 8.000 (osiem tysięcy) złotych tytułem nawiązki,

VII. na podstawie art. 616 § 1 pkt. 2 kpk zasądził od oskarżonego B. N. (1) na rzecz pokrzywdzonego K. J. kwotę 2460 (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów ustanowienia pełnomocnika w osobie adw. E. G.,

VIII. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów w niniejszej sprawie i nie wymierzył mu opłaty karnej.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 11§2 kk poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy w przypadku uznania sprawstwa i winy oskarżonego jego czyn powinien wyczerpać znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej, co winno skutkować zastosowaniem kwalifikacji prawnej z art. 157§1kk i art. 288§1kk w zw. z art. 11§2kk i wymierzeniem stosowanej kary w oparciu o przepis art. 11§3kk,

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 484§2 kpk poprzez rozpoznanie sprawy w dalszym ciągu w postępowaniu uproszczonym na terminie rozprawy w dniu 03.09.2014r. w sytuacji gdy pomiędzy terminami rozprawy upłynął okres ponad 21 dni i Sąd zobowiązany był rozpoznawać sprawę w dalszym ciągu w postępowaniu zwyczajnym,

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 413 kpk poprzez brak wskazania w orzeczeniu dotyczącym zasądzenia kosztów z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika,

4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 424§2 kpk poprzez całkowity brak uzasadnienia w pisemnym motywach orzeczenia okoliczności dotyczących:

- wysokości kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego ,

- wysokości orzeczonej nawiazki na rzecz pokrzywdzonego,

- wysokości kosztów poniesionych przez pokrzywdzonego w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru,

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia , a mianowicie art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego sprzeczną z doświadczeniem życiowym, logicznym rozumowaniem i wskazaniem wiedzy, co doprowadziło do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja zasadna była tylko w części , co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w sposób wskazany poniżej.

W pierwszej kolejności rozważyć należało zarzuty obrazy przepisów postępowania bowiem ich zasadność połączona z wpływem na treść wyroku skutkować mogła uchyleniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie znajduje uzasadnienie także zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2.stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (zob. w. SN z 9.11.1990 r. (...) 149/90 OSNKW 7- 9/1991,poz.41). W sprawie niniejszej Sąd I instancji sprostał powyższym wymaganiom w sposób dostateczny i dokonana przez ten Sąd ocena dowodów znajduje akceptację Sądu Odwoławczego. Dysponując na rozprawie walorem bezpośrednio Sąd I instancji władny był dać wiarę jednym dowodom , odmówić zaś wiarygodności dowodom przeciwnym i tak dokonana ocena nie jest dowolna. W szczególności Sąd ten dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego K. J. oraz zeznaniom świadków którzy w większym lub mniejszym zakresie wersję zdarzenia prezentowaną przez pokrzywdzonego potwierdzają: K. B., J. K., Ł. K., K. P., D. J., I. S., odmówił zaś wiarygodności dowodom przeciwnym w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków K. N. i B. N. (2). Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób dostateczny argumentował w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str. 2 -3 uzasadnienia, k. 129 – 130 akt). Z wersji zdarzenia słusznie w oparciu o powyższe dowody uznanej przez Sąd I instancji za wiarygodną wynika zaś jednoznacznie, że oskarżony B. N. (1) uderzył pokrzywdzonego K. J. bez jakiegokolwiek wcześniejszego ataku z jego strony i nie sposób przyjąć że oskarżony działał w warunkach obrony koniecznej czy też przekroczenia jej granic.

Zarzut naruszenia art. 484 § 2 k.p.k. był zasadny, uchybienie to nie miało jednak wpływu na treść wyroku. Istotnie Sąd I instancji popełnił błąd prowadząc rozprawę w dalszym ciągu w dniu 3.09.2014 r. w trybie uproszczonym, przekroczony został bowiem okres przerwy w rozprawie przewidziany w tym trybie skutkujący koniecznością

prowadzenia rozprawy w dalszym ciągu w trybie zwyczajnym. Uchybienie to nie skutkuje jednak konsekwencjami procesowymi wykluczającymi byt wydanego wyroku. Sąd I instancji władny był prowadzić rozprawę pod nieobecność oskarżonego który nie stawił się w dniu 3.09.2014 r. , tyle że nie w oparciu o art. 479 § 1 k.p.k. lecz art. 376 § 2 k.p.k., skład Sądu nie uległ zmianie, na rozprawie w tym dniu obecny był prokurator a wydany wyrok nie był wyrokiem zaocznym.

Oczywiście zasadny był zarzut pominięcia w podstawie prawnej rozstrzygnięcia z punktu VII zaskarżonego wyroku art. 627 k.p.k. Zmieniając zaskarżony wyrok w tym zakresie Sąd Okręgowy przepis ten przyjął jako podstawę prawną tego rozstrzygnięcia.

Zarzut naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. poprzez brak uzasadnienia trzech rozstrzygnięć wskazywanych w tym zarzucie apelacji był zasadny, uchybienie to nie skutkowało jednak uchYLENIEM wyroku lecz jego częściową zmianą, w części zaś zarzut okazał się bezprzedmiotowy. Przed odniesieniem się do powyższych kwestii odnieść się jednak należy do zarzutu obrazy prawa materialnego.

Zasadny był zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 11§ 2 k.k.. Dla Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości że zachowanie oskarżonego w postaci uderzenia pokrzywdzonego K. J. pięścią w twarz było jednym czynem stanowiącym jedno przestępstwo (art.11 § 1 k.k.), wyczerpującym znamiona spowodowania średniego uszczerbku na zdrowiu z art. 157 § 1 k.k. (wobec zaistnienia skutków na zdrowiu pokrzywdzonego opisanych w zarzucie aktu oskarżenia) i zniszczenia mienia z art. 288 § 1 k.k. (wobec zniszczenia okularów pokrzywdzonego). Tak więc Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób że w miejsce czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku uznał go winnym jednego czynu kwalifikowanego z art. 157 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. i na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu za ten czyn karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego kara pozbawienia wolności w takim wysokości wymierzona oskarżonemu spełni swoje zadanie tak w zakresie prewencji ogólnej jak i szczególnej. Oczywiście jest że w takiej sytuacji kara łączna pozbawienia wolności z pkt. III zaskarżonego wyroku straciła moc, zaś rozstrzygnięcie z pkt. IV zaskarżonego wyroku dotyczące warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat odnosi się obecnie do orzeczonej kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Podkreślić należy że rozstrzygnięcie to, w szczególności zaś długość okresu próby nie były w apelacji kwestionowane.

Zarzut braku uzasadnienia kary łącznej w pisemnym uzasadnieniu wyroku choć zasadny stał się obecnie bezprzedmiotowy wobec faktu iż kara łączna straciła moc.

Zarzut braku uzasadnienia orzeczenia o nawiazce w pisemnym uzasadnieniu wyroku był uzasadniony, nie skutkowało jednak w realiach niniejszej sprawy rozstrzygnięciem kasatoryjnym. Nawiazka z art. 46 § 2 k.k. orzekana zamiast obowiązku naprawienia szkody (obowiązek naprawienia szkody orzeczony w niniejszej sprawie w pkt. V części dyspozytywnej nie dotyczył szkody związanej z uszkodzeniem ciała lecz zniszczenia mienia) będąca faktycznie zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę jest co do wysokości rozstrzygnięciem ocennym, odnoszącym się do realiów danej sprawy. W sprawie niniejszej zdaniem Sądu Okręgowego wysokość orzeczonej nawiazki w kwocie 8.000 zł. była rażąco wysoka i została obniżona do kwoty 6.000 zł., która to wysokość jest adekwatna do rozmiarów krzywdy doznanych przez pokrzywdzonego.

Uznając zasadność zarzutu braku uzasadnienia wysokości kosztów związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika Sąd Okręgowy uznał że także w tym zakresie zaskarżony wyrok podlegał zmianie. Sąd I instancji pomimo okazania przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego paragonu fiskalnego na rozprawie potwierdzającego wysokość kosztów powinien ich wysokość miarkować mając na uwadze niezbędny nakład pracy adwokata i charakter sprawy. Sprawa niniejsza zakończyła się przed Sądem I instancji na dwóch terminach rozpraw, minimalna więc wysokość wynagrodzenia wynosiła 420 zł.+ 20% za jedno odroczenie rozprawy tj. 504 zł. Wskazane wyżej okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego uzasadniały podwyższenie tej kwoty o ok.100% tj. do kwoty 1000 zł. Tak więc w tym zakresie Sąd Okręgowy także zmienił zaskarżony wyrok.

W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego B. N. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. J. kwotę 420 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego B. N. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 200 zł. (180 zł. opłata + 20 zł. ryczałt za doręczenia).